

*Regensianersamfundets
medlemsblad*

100-101 årgang (2007-)2008

Indholdsfortegnelse

Referat af generalforsamling nov. 2006	3
Formandens Fest	4
Lindefrukost	5
Lindebal	7
Islændinge på Regensen	8
Om Niels Finsen, Danmarks første Nobelpristager	12
Sommerudflugt	14
Debat om ungdomshuset	16
Regensliv omkring 1960	18
Regenssangen	26
Indflytterfest	27

De gode billeder er taget af: Christian Hjortkjær og Morten Siebuhr, der begge er nulevende regensianere. Resten har redaktøren selv ansvaret for.

Generalforsamling i Regensianersamfundet

17.11.2006 kl. 18.30

Referent: Hans J. Steenberg

Mogens Holm blev valgt til dirigent med applaus. Dirigenten konstaterede at formalia om rettidig indkaldelse til en fredag i november var overholdt og erklærede generalforsamlingen lovlig indkaldt. Herefter blev ordet givet til formanden.

Formanden Camilla Sløk fortalte kort om livets gang i Regensianersamfundet herunder udvidelsen af aktiviteterne til at omfatte networking, en slags karrieremæssig speed dating, hvor nuværende og døde regensianerne taler om job og karriere m.m. Arrangementet var så godt at det formodentlig gentages næste år. Sluttelig omtalte formanden sommerudflugten. Et fremragende besøg hos biskoppen der gav et sjældent indblik i en biskops virke.

Formandens beretning blev godkendt.

Kasserer Henrik Teide fremlagde regnskabet, der som sædvanlig udviste et mindre underskud på 4978 kr. Indtægterne udgjorde 31.000 kr. Kassereren nævnte under midler med særlige formål John Idorns legat som efter skat har en kapital på 128.000 kr. samt det delvist anonyme Kyed legat på 40.000 kr. til sikring af Regensbladet de næste 5 år. Revisor Morten Samuelsson havde revideret regnskabet uden kritiske bemærkninger. Såvel regnskab som revisionsrapport blev godkendt. En kontingentforhøjelse på 50 kr. fra 100 kr. til 150 kr. grundet almindelig prisudvikling og underskud blev vedtaget. Henrik Teide ønskede at fratræde som kasserer efter 16 år på posten. Formanden takkede for den store indsats han og Inge Frost havde ydet gennem årene.

Valg af bestyrelse:

Camilla Sløk blev genvalgt som formand.
Morten Samuelsson blev ny kasserer
Henrik Teide blev valgt til revisor
Peter Bøggild blev genvalgt som revisor
Den øvrige bestyrelse bestående af
Thomas Rørsig
Poul Petersen
Hans J. Steenberg
Mette Korsholm
Karsten Bo Knudsen
Blev genvalgt.

Endnu en fortjent klapsalve lyder på den traditionsrige generalforsamling.

Ingen havde kommentarer under eventuelt.
Dirigenten erklærede mødet for hævet.

Formandens Fest

Lørdag den 10. marts holdt Regensianersamfundets formand, Camilla Sløk, sin 40 års fødselsdag i Roskilde. Regensianersamfundets bestyrelse var inviteret med til den store fødselsdagsfest og opførte sig (sammenlignet med gammel Regensianer-standard) nobelt.

*Camilla Sløk hilser på gæsterne,
der var rejst til Roskilde for at hylde hende
på den runde dag.*

*En fremtidsdrom for Camilla?
Hun har taget opstilling ved indgangen til
Politidirektør Hanne Bech Hansens kontor
på Politigården i København.
Billedet er taget i forbindelse med
Sommerudflugten den 29. september 2007.*

Politidirektøren

Lindefrokokost

Lindefrokokosten var våd (også på grund af regnen), og regensjanerne måtte rykke op på Salæ lige da halvdelen havde fået mad. Traditionen tro sjoflede Gamle Skrap, og der gik ild i en brødrister. Forbruget af øl og snaps bragte atter Danmark ind på en klar nordisk førsteplads i denne krævende disciplin.

Klokkeren er allerede blevet skævt

Stakkels Skrap bliver altid ølet af Gamle.

Sådan. Nu går der aldrig ild i den brødrister igen. Malte Lyneberg stod for slukningen.

Provsten puster ud, mens klokkeren multitasker med klokke og mobiltelefon

Hvis dette var en quiz ville man gætte på, at billedet viste foreningen Hof.

Så er smilene klar til fotografen

Så er Rundetårn atter besat. Og nej. Der er ikke kaffe i koppen.

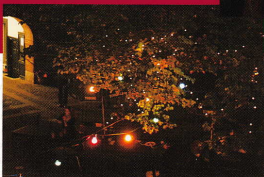
Lindebal

Til lindeballet sang Jon Ploug Jørgensen den mandlige solo til lindekantaten. Han blev efterfølgende valgt som musikdirektor.

Stefan fra Gamle havde to taler parat (jf. filmen "Festen", til Klokke Christoffer Bugge Harder). Der blev danset lanciers udenfor med live lanciers-musik.

Lindeballet indebærer dans til den lyse morgen i Regensens gård.

Islædinge på Regensen

Tale ved Lindefrokosten 16.5.2007, Holdt af Regenprovst Erik Skyum-Nielsen

Agtværdige alumner, ærede ambassadør, mine damer og herrer!

Gang på gang på gang, når man læser ældre litteratur, render man ind i Regensen. Lad mig blot nævne første kapitel af Henrik Pontoppidans store udviklingsroman "Lykke-Per", hvor det beskrives, hvordan faderen, præsten, sidder for enden af det lange, smalle bord med sine fem sønner ordnede efter alder langs den ene side og de fem døtre i tilsvarende rækkefølge langs den anden, mens den ældste datter, den huslige Signe, under moderens lange sygdom indtager pladsen for den anden bordende. "Aldrig faldt det nogen af Børnene ind at tale uden at være adspurg", slår Pontoppidan fast. Modsat taler faderen tit og gerne til dem og skildrer på belærende måde forhold og begivenheder fra sin egen ungdom. Ja, undertiden, skriver Pontoppidan, "naar han var særlig oplagt, kunde han endog fortælle spøgefulde Anekdoter fra sine Studenterdage i København, fra Regenslivet eller fra Studenternes kaade Løjer med Natvægtene og Politi. Men havde han paa denne Maade faaet Børnene til at le, forsømte han aldrig til sidst at give sin Fortælling Advarslens Form og formanende at vende deres Sind og Tanker mod Livets Alvor og Pligtens Bud."

Man skuer for sit indre blik jer nuværende alumner, hvordan I om tredive-fyrrer år vil sidde for bordenden og fortælle anekdoter fra regenslivet, men aldrig vil forsømme at give jeres fortællinger advarslens og den strenge formanings form.

En anden fyndig passage med hilsener til Regensen støder man på i William Heinesens klassiker "De fortabte Spillemand", hvis tragiske helt, magister Mortensen, humanist og menneskekender, ligger på chaiselongen og lader sit liv passere revy:

"Det var alt sammen noget overstaet nu, noget, der skulde siges farvel til. Farvel og tak.

Studieaarene i København, sultetiden på Regensen. Religiøse kriser. Kierkegaard. Det teologiske studium, der opgaves som galimatias. De første sviregilder og kvinder. Musik. Kammerater. Aandfuldt selskab. Taabelige piger, som man dog ikke kunde lade gaa i fred."

Her sender Heinesen en forsinket hilsen til sin kære fætter og ungdomsven Jørgen-Frantz Jacobsen, manden, der skabte mesterromanen "Barbara", og som boede på 7. gang og var i "Uglen" og arkivar, mens han var indskrevet ved universitetet, hvor han læste historie, fransk og dansk.

Hvad jeg her har citeret fra Pontoppidan og Heinesen, er to enkeltmarkeringer blandt de utallige af Regensen som bolig for danske, færøske og islandske studenter

- Som gennemgangsstation på vej til en mere eller mindre glørværdig karriere som præst, advokat eller læge
- Som affaldskanal på vej nedad i en ækel sump af drikfældighed, hor og moralsk fordærv

- Som højborg for lærdom og kløgt og videnskab og livslange venskaber
- Som ramme om studentikøse tåbeligheder, ingen uden for disse mure rigtig gør sig begreb om

Mange af jer har sikkert hørt om Regensens store danske navne:

Digterne Kingo, Brorson, Blicher, Winther, Hostrup, Carl Ploug, Kaj Munk – ja hvorfor ikke nævne Henrik Bjelke?

Politikerne D. G. Monrad, Julius Bomholt, Jens Otto Krag, Mogens Glistrup

For nu slet ikke at tale om personligheder som Simon Spies og Thorkild Grosbøll

Men dertil kommer en lang række færing og ikke mindst islændinge, blandt hvilke vi i dag særlig skal minde Jónas Hallgrímsson, romantisk digter og naturvidenskabsmand og glødende patriot, hvis 200-års fødselsdag hans landsmænd fejrer 16. november i år.

Det er mig i denne anledning en stor glæde at kunne hilse og skåle med Islands nylig tiltrådte ambassadør, Svavar Gestsson, vor æresgæst i dag, som efter en lang karriere som journalist og redaktør ved Folkeviljen, siden som parlamentsmedlem og minister, nu har taget et formentlig lidt mere fredeligt og neutralt job.

Forfatteren Guðlaugur Arason, der tit viser landsmænd rundt her i byen, plejer, når han står i Regensens gård, at sige, at dette er et kollegium for de dygtigste studenter. Og tilføjer så, at "derfor har der ikke boet islændinge herinde siden 1922".

Grunden er dog en anden, nemlig aftalen om selvstyre fra 1918, den traktat, der påbød genforhandling efter 25 år og dermed lagde op til Islands genfødsel som republik 17. juni 1944 på Thingvallasetten.

Dér, neden for Økseåfossen og Lovbjerget, ved den kløft, der bliver ca. to millimeter bredere hvert år og altså er vokset med en hel meter siden landnamstiden, fordi den eurasiske og den nordamerikanske plade fjerner sig fra hinanden, dér ligger i dag de jordiske rester af Jónas Hallgrímsson, eller også er det knoglerne af den slagter, der lå i samme grav ude på Assistens.

Jónas, der kom fra Øxnadalur i det nordlige Island, boede i sin regentid på 3. gang, på værelse 5, først med Gísli Ísleifsson, siden med Páll Melsted. Og på værelset ved siden af boede ingen ringere end selveste Jón Sigurðsson, Islands politiske fører.

Også Jónas blev imidlertid politisk vigtig, nemlig som redaktør af tidsskriftet Fjölfnir sammen med bl.a. Konrad Gíslason. Det var i dette organ, Jónas offentliggjorde sit digt "Island" med de berømte begyndelseslinjer:

Ísland, farsælda frón og hagsælda hrímhvíta móðir,
hvar er þín fornaldar frægð, frelsið og manndáðin best?
Allt er í heiminum hverfult, og stund þíns fegursta frama
lýsir sem leiftur um nótt langt fram á horfinni öld.

Landið var fagurt og fritt og fannhvitir jöklanna tindar,
himinninn heiður og blár, hafið var skínandi hjart.

Þá komu feðurnir frægu og frjálsræðis hetjurnar góðu
austan um hylðýpis haf hingað í sælunnar reit.

Digtet begynder, som I nemt kan høre, med en hyldelse til landet, til jøklene og de snehvide tinder, og til det blinkende hav. Herefter ser skjalden tilbage på folkets storhedstid, heltenes epoke, men frem for alt fristatens og frihedens guldalder, dengang Altinget blev holdt, just hvor Øksefossen falder ned i den kloft, jeg omtalte før. Jónas mindes Thorgeir, den gode eller høvding, der i år 1000, hvor Altinget var på vej mod kaos og opløsning på grund af striden mellem hedninge og kristne, lagde sig under et skind en hel nat og næste dag stod frem og bestemte, at Island fra nu af var kristent, men at man skulle have lov til at blote i løndom, så længe det ikke blev opdaget.

Videre ser Jónas tilbage på Njal og Gunnar fra Hliðarendi – ham der på vej ud mod det ventende skib, på vej i landflygtighed, så sig tilbage og sagde "Fager er lien. Blege agre og nyslagne tun. Jeg vil ride hjem igen og ingen steder rejse" – en replik, der siden er blevet selve indbegrebet af islændingenes kærlighed til deres land.

Men til allersidst i sit digt siger Jónas, at hvor i gamle dage Lovhjerget var og tinget blev holdt, der vokser nu blåbær hvert år til glæde for børn og for ravne. Fædrenes berømmelse er gået i glemme.

Det var I 1835 stærke ord talt ind i tiden, og anderledes perspektivrigt end de lærde drillerier, som Jónas med flid indførte i Læseforeningens protokol, mens han sad i bestyrelsen sammen med Carl Ploug og digteren og kritikeren P. L. Møller.

Disse skrivelser kan vi måske rekapitulere en anden gang. For der er masser af historie og historier at fortælle. Ikke bare om Jónas, men også om hans ven Skafti Timóteus, der efter et besøg hos politiet druknede fra Højbro, eller hans velgører, oldtidforskeren Finnur Magnússon, som også boede på Regensen, og som i sin tid blev noget nær verdensberømt, fordi han tydede runeindskriften på Runamoklippenovre i Blekinge. Han mente i sin bog "Runamo og Runerne", der blev oversat til fransk og udgivet i St. Petersborg, at indskriften var et kampkvad, hvor Harald Hildetand æggede sine mænd til strid forud for Brávallasløbet. En teori, der siden blev tilbagevist af Nationalmuseets senere leder Worsaae, som mente, at der ikke var tale om en runeindskrift, men en kurios geologisk sjældenhed i form af en diabasgang, der brød frem gennem granitten.

En fjerde islænding, som vi kan mindes i dag, er Grímur Thomsen, af hvem vi om lidt skal synge "Rid nu, rid nu", hans digt om Sprengisandur, hvor de fredløse holdt til.

Grímur blev, ligesom vores æresgæst, medlem af Altinget, men nåede inden da at blive dr.phil. og højt betroet legationssekretær i Udenrigsministeriet. Om ham skriver Knud Fabricius i sin regenshistorie:

"Men ingen, som kendte den højt elegante Legationsraad i senere Tid, vilde have anet, at hans Ungdoms Annaler paa Regensen taler om et temmelig uomgængeligt og lidenskabeligt Sind, saa at hans Kontubernal ikke vilde bo sammen med ham, fordi han var saa urolig, hans Karl klagede over at have sin Løn til Gode hos ham, og til sidst blev han adgangsforment paa Læsesalen, fordi han i en ordstrid med en anden Regensianer havde slaet ham paa Øret."

Hvis Jónas Hallgrímsson slog på noget, var det vist flasken, han slog sig på. Og hvis han har slået nogen, var det vist mest med forundring – over hans enestående begavelse og en formidable evne til at gøre vers på stedet. Páll Melsted fortæller således i et brev, hvordan Jónas og han tit snakkede længe sammen, efter at de havde lagt sig. Og i en enkelt episode fanger han, hvordan det var:

"Engang kom jeg hjem fra et eftermiddagskomsammen. Det var om vinteren, og ved at blive mørkt, jeg gad ikke tænde op, gik frem og tilbage over gulvet og sang: "Nu lider Dagen saa jævnt,

saa trist, at Maanen staar over Stevens Klint, over Stevens Klint." Så kom Jónas hjem og begynder: "Nu hverfur sólin af himinbaug, en humið vekur ált og draug, vekur álf og draug" og sang sit, mens jeg sang mit. Jeg bad ham fortsætte. Men nej, det gjorde han ikke. Han var for doven."

Jónas' improviserede digt betyder så meget som, at solen forsvinder fra himlens bue og at skumringen vækker elverfolk og spøgelser.

Lad os håbe, at solen i dag må skinne over Regensen, og at vor æresgæst ambassadøren vil tage imod en varm hilsen fra elverfolk og spøgelser, der befolker Regensen i dag.

Ære være Jónas Hallgrímssons minde. Og skål for Svavar Gestsson!

Lørdag den 11. august 2007 fik Elin Bjerregaard og Erik Skyum-Nielsen flere poser ris kastet i nakken som tegn på, at de nu var lovformeligt gift.

Island

Island, livslykkens land og rigdommens, rimhvide møder, hvor er dit ry fra fortiden, frihed og mandfolkegering?

Alt her på jorden er under forandring. De fornemste timer lyser som lynglint i natten fjernt fra tider der bortsvandt.

Landet var fagert og frit og snehvide jøklernes tinder, himmelen skyfri og blå, havet lå skinnende klart.

Da kom navnkundige fædre og frihedshelte, de gode, østfra ad afgrændes dyb her til det berlige land,

rejste sig bysder og ho i dalenes blomstrende skod, voksed i idræt og ry, fornejet med det som var deres.

Højt deroppe i ildstenens lag hvor Økseå endnu rinder ned gennem Almannagjá, stod fædrenes årlige alting.

Dér stod ham Thorgeir på tinge da folket fik vedtaget troen. Dér kom så Gissur og Geir, Gunnar og Hedin og Njal.

Da red der helte om herred, og sejlstinde skibe om landet flod med de frejdigste søfolks, de forte varerne hjemtil.

Det kræver sin mand at stå stille, og forskel er der på godtfolk, den ene vil helst sakke bagud, den anden er båret af fremdrift.

Så hvad er der sket med alt vi har virket i sekshundred somre? Har vi da vandret ad vejene frem efter livsværd og velfærd?

Landet er fagert, er skønt med sneen på jøklernes tinder, himmelen uden en sky, og havet skinnende lyst.

Men der hvor lavaen ligger i lag, hvor Økseå render ned gennem Almannagjá, er altinget nedlagt og borte.

Lammefold blev der af Snorres logi, og lyngen på Lovbjerg blåner årligt af hær til morskab for ravn og for rolling.

Om Niels Finsen, Danmarks første Nobelpristager

Selv om man er nr. 14 ud af 20, kan man godt vinde Nobelprisen

Det vil være de fleste regensianere bekendt, at Niels Finsen som medicinstuderende boede på Regensen. Som student fra Island kunne han få fire års friplads på Regensen i København, så tidsrummet for hans bopæl på Regensen har været i en del af hans otte studieår fra 1882 til 1890.

At han i 1903 skulle modtage Nobelprisen var dog ikke indlysende ud fra hans tidlige skoleår at dømme. Det gik faktisk rigtigt skidt med ham i skolen, bl.a. fordi han led af Picks sygdom, som er karakteriseret ved kronisk betændelse i hjerte-, lunge-, lever- og milthinde. Det gjorde ham hurtigt træt, og det har formentligt derfor knebet med koncentrationen om lektierne. I maj 1875 var han således kun nr. 14 af 20 elever i karaktersystemet på den prestigefyldte Herlufsholms kostskole. Hans bekymrede far skrev derfor til ham: ".... Hvad der derimod ikke har glædet mig, det er, at see, at Du ikke gør dine Sager bedre i Skolen, end det hidtil er sket. Da Olaf sad over i Klassen, var han enten Dux eller holdt sig dog blandt de øverste, men Du lader Dig beskedent nøje med de lavere Pladser. Kjære Niels, kan Du dog ikke indse, at dette slet ikke kan gå an, og jeg vil nu sige Dig, at hvis Du ikke inden næste Sommer, viser en meget betydelig Forandring, vil jeg ikke betænke mig på også at tage Dig ud af Skolen, skjøndt dette for mig ingenlunde er behageligt, da Herlufsholm yder betydelig større Fordele end andre Skoler, og jeg nu i de senere Aar har haft vanskeligt nok med at komme ud af det med mine Udgifter. Det vil nu ganske afhænge af Dig selv, hvorledes det bliver til Sommer..... Nu min egen Niels, lad mig see, at jeg ikke forgæves har skrevet dette til Dig. Du ved, at der er intet der ligger mig mere på Sinde end at det må gå Eder godt. Din elskende Fader H. Finsen" (Thorshavn 27.10.1875). Man bemærker både, at faren skriver så hengivent til sin søn, og at han underskriver sig med efternavn! Men det var nu ikke bemærkelsesværdigt for den tid.

Den klejne Niels bedrede sig derefter gevaldigt fagligt, således at han i januar 1876 lå nr. 2 af 22. Alligevel endte det med, at faren tog ham ud af Herlufsholmsskole og besluttede, at Niels skulle hjem og færdiggøre sin skolegang i Reykjavik. Om denne beslutning skriver Niels til sin bror

".....Jeg vil nok ud da jeg skal hjem men det er dog saa underligt at komme bort hvor jeg nu havde tænkt at blive til jeg var Student. Og jeg fik det ogsaa saa pludseligt at vide. Jeg vil nok gjerne, men alligevel er jeg saa bedrovet. Det er jo nok det bedste, at jeg kommer derop, for saa bliver det jo billigere for Fader og saa kan jeg ogsaa komme paa Regensen....." (Herlufsholm den 12te Juli 1876)

Og sådan blev det. Niels kom hjem til Island, og som student, som 21-årig, kunne han tage til København, og blive medicinstuderende regensianer. Når man var fra Island, havde man som sagt

fortrinsret til en plads på Regensen, selvom ens karakterer måske ikke var i top. Det var en god tilværelse, man som studerende, kunne leve på Regensen, med mad og lomme penge, uden andre bekymringer end at skulle studere.

Karrieremæssigt kom det da også til at gå ganske godt. D. 23. oktober 1896 blev "Finsens medicinske Lysinstitut" åbnet med følgende formålsparagraf: "Institutets Opgave er at anstille og fremme Undersøgelser over Lysets Virkninger paa de levende Organismer, hovedsageligt med det Formaal for Øje at anvende Lysstraalene i den praktiske Medicins Tjeneste." Trods Finsens store succes med lysbehandlinger blev det sagt om Finsen, at "han måske ikke var en lærd akademisk læge", men han havde en skarp iagttagelsesevne og en stor intuition, og hans forskning var ny og til gavn for menneskeheden, hvilket blev grunden til, at han fik Nobelprisen. Så selvom det kan se skidt ud med karaktererne, kan man godt udrette noget stort for menneskeheden. Også uden Nobelpris.

Læs mere om Niels Finsen på:

http://www.rostra.dk/louis/andreart/Niels_Finsen.html

Sommerudflugt

Regnsianersamfundets sensommerudflugt fandt sted lørdag den 29. september, hvor ca. 30 fremmødte blev vist rundt på Københavns Politigård. Efterfølgende var der frokost på Nationalmuseet.

Pilen angiver ikke bevægelsesretningen for medlemmerne af regnsianersamfundet

Scenen er kendt fra utallige danske kriminalfilm.

Niels Willumsen må helt i knæ for at finde den rette vinkel på den berømte trappe i Politigården.

Med Henrik Teide i forgrunden står ca. 30 forventningsfulde medlemmer af Regensjanersamfundet uden for Københavns Politigård.

Efter en anstrengende rundevisning er det godt med en bid mad

Debat om ungdomshuset

Den 7. marts var der hed debat på Salæ om et andet ungdomshus i byen, nemlig den nu forsvundne ejendom på Jagtvej. I debatten deltog religionshistoriker Mikael Rothstein, Henrik Stampe Lund, mens Clement Kjersgaard var ordstyrer.

Michael Rothstein har selv en søn, der var ivrig gæst i Ungdomshuset – indtil det blev revet ned forstads...

Henrik Stampe Lund fik også lejlighed til at føre et par bredsider af.

Interessen for at diskutere Ungdomshuset er godt nok stor. Selv på Regensen.

Clement Kjersgaard ledte slaget om Ungdomshuset på Salva.

Regensliv omkring 1960

Af Erik Skadhauge

I sommeren 1958 fortalte en holdkammerat, at der var kommet opslag om tildeling af Regensplads og kommunitet. Jeg var én af de heldige, der kunne starte livet som indflytter i efterårssemesteret. Dengang spillede Københavns Universitet ikke arbejdskraft og porto på at skrive til de studerende; opslag var nok. Jeg boede i Virum, der formelt var provins, og havde i 1957 bestået 1.ste del af lægeeksamen med fine karakterer; det rakte til Regensplads. Det hjalp, at min far, som var civilingenior, ansat i Københavns Kommune, var ringe aflønnet.

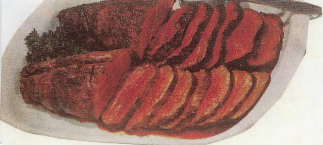
Opsvinget var ikke kommet til Danmark i slutningen af 50'erne; de fleste levede beskedent. Vi tog til takke med de klassiske brunlakerede Regens-møbler: Seng, reol, stol og bord. Ville man have højttalere til sin longplaying grammofon, byggede man dem selv. Frugaliteten viste sig også i den personlige livsførelse. Lommerne blev vendt, medens man overvejede, om man havde de 40 ore, en linse kostede, til eftermiddagstheen på studiesalens kantine. Vi ejede ikke meget jordegods. Det var derfor let at flytte internt på Regensen. Og det var der grund til. Der var Dannebrogsvinduer med ét lag glas. De var utætte; støv og støj kom ind i rigelig mængde. Værelserne i stueplan mod St. Kannikestræde og Krystalgade var derfor typiske indflyttersvælg. Man prøvede at komme først opad, siden indad mod gården. Et pointsystem sikrede, at alt gik (næsten) rigtigt til. Tillidsposter gav ½ point ekstra. Jeg fik derfor kort efter min klokkestid i 1959 det store 2vinduesvælg 3x5. For en HOF-iast var dette vælg særlig attraktivt; HOF blev stiftet her d. 13. januar 1937.

Kommunitet var på 150 kr.. (over 2000 kr.. i dag; der var i øvrigt samme inflation i århundredets første halvdel: Det årlige kontingent til Regensianersamfundet var 2 kr.. i 1911). De 150 kr. bestod af 145 kr., der var det egentlige kommunitet, stammende fra Fr. II's tid + 5 kr., som regensianerne har oppebåret, siden de virkede som ligbærere under koleraepidemien i 1853. (De var også i denne funktion fra 1711, anledningen var den store pest, til 1794, hvor tjenesten, skønt givtig, ikke mere blev anset for passende). Beløbet blev udbetalt månedligt af brugsmanden efter fradrag af et bidrag til Klokker-kassen. Derfor var kampen mellem foreningerne om klokkerposten intens.

Vi "skide indflyttere" blev udsat for den traditionelle indflyttersvælg. Vi blev banket op om natten og gennet "Til Trekroner", Regensens badekælder, og efter et bad, heldigvis i varmt vand, udsat for klokkerens verbale ydmygelser. Disse var rimeligt godartede, men henviste ofte til indflyttersens fysiske fremtoning og formodede seksuelle (u)formåen.

Foreningslivet stod stærkt. Næsten alle var i forening, og der var en del: Skrap, PIP, Konventet, Sioux, Tilia, Gamle og den forening, der optog mig: HOF.

Optagelsen fulgte efter et indflytterforhør, hvor kandidaten blev spurgt ud om sin holdning til næsten alt i menneskelivet. Et fast spørgsmål var, hvordan man ville reagere, hvis man gjorde sin veninde gravid. Gifte sig eller løbe fra ansvaret? Det var før p-pillen og fri abort. Problemet var reelt. En af mine kammerater faldt for kvindehånd kort efter indflytningen (i.e. måtte indtræde i den hellige ægttestand).

HOF-V-P

1. Velkomstdrink på 9x8
2. Middag på Sala
3. Kaffe hos Staun
4. Midnatsarrangement på 3x5
5. Morgenkaffe på - - .

Indbydelsen ved opslag i porten til HOF's fest ved V-P ballet i 1900. Foreningerne prøvede at overgå hverandre med festlige og indbydende opslag.

Kentish V.

Foreningerne mødtes fast til theaften på mandage, hvor verdensbegivenhederne blev sat på plads. Flere studieretninger var som nu i hver forening. Senere i livet fik jeg glæde af min omgang med jurister. Det at vide, hvad en juridisk synsvinkel ville være, kom mig ofte til gode, når jeg skulle argumentere med(mod) universitetets administratorer.

På salen mødtes vi til slåbrokaster organiseret af klokkeren. Slåbrokken havde vi alle, så længe man skulle over gården for at få et bad.

Vi havde selveste statsministeren, Viggo Kampmann, i krydsild. Han belærte bl.a. de tilstedeværende herrer i åndernes rige om, at vi burde have lav løn, fordi vi kunne se frem til indendørs, sikkert arbejde. Vi var ikke imponerede af, at han ikke kunne huske, om Portugal var i NATO. En speciel gæst var den sky og distante skuespillerinde, Ingeborg Brahms, som gav os en fortryllende oplæsningsaften. Hendes entré var overrumlende. Hun kom ind på salen fra den modsatte ende af den forventede klædt ud som Pan. Efter eget udsagn kom hun til Regensen, fordi hun ikke kunne modstå "den søde unge mand", der mødte op og inviterede hende.

I efteråret 1959 blev jeg Regensens klokke. Det var absolut mod min vilje, fordi studiet var krævende i det semester (vide infra). Forhistorien er den, at jeg semesteret for første gang valgforhandlede for HOF. Som novice blev jeg snydt og narret ind i en skinkoalition. Det skulle ikke gentage sig. Jeg svor ubrydeligt troskab til PIP's forhandler, teologen Erling Agnild, der var søn af én af min mors gode veninder. Når to foreninger holdt sammen, kunne de styre forløbet, selvom de sad på under en tredjedel af stemmerne. HOF havde saglige grunde til at skaffe sig både brugsmænd og middagsdirektør. Vor kandidat som brugsmænd var Allan Christiansen Malmberg, der læste matematik, og siden blev professor heri. Som middagsdirektør havde vi juristen Poul-Erik Grøn, hvis veninde, nuværende hustru, var husholdningslærerinde. Dengang havde Regensen et middagskøkken, hvor "Frederik" residerede. Frederik var en trivelig, moden dame, der lavede to retter god, borgerlig mad på alle hverdage. Der var flere kalorier, især af de fede, end kulinarisk korrekthed kræver i dag. Heldigvis cyklede vi meget (igen, vide infra), og forbrændte det meste.

Klokke-kandidaten kom fra en anden forening. Alt var i orden, indtil han sprang i målet. Jeg blev opsøgt af en deputation i mellemakten af en forestilling i Det Kgl. Teater. Vi fik for ingen penge billetter til generalprøverne. Katastrofe! For at redde koalitionen trådte jeg til som klokke. Til flere foreningers store forargelse havde HOF således erobret de tre betydeligste embeder. En hurtig klokkestorm var derfor at vente. Den kom også, men forinden havde jeg brugt godt af kassen. Min daværende veninde, nuværende hustru, fik sendt blomster næsten dagligt. Posten var korrekt bogført som "Blomster til Anette". Mit regnskab blev heldigvis godkendt på generalforsamlingen. Ofte var klokkerens regnskab mangelfuldt, og ingen penge efterladt i kassen. Jeg gjorde det stik modsatte. Der var 20 kr. tilbage og 4 sider tætskrevet regnskab. Der blev kun stillet spørgsmål ved det hyppige punkt "IRMA" til 1,98 kr. Da man blev klar over, at det drejede sig om dāserejer og ikke en dame, var alt i orden.

Fordi jeg blev væltet, nåede jeg ikke at invitere den gæst, jeg selv helst ville have haft til slåbrokaster. Jeg nåede kun til sekretæren. Det var selveste Niels Bohr. Vi havde haft flere statsministre og både Chr. X og Fr. IX, så hvorfor ikke vor berømte atomfysiker? Hans bror, matematikeren Harald Bohr, havde endda været Regensprovst. Jeg fremdrager denne abortive event, fordi den belyser tidsånden i og udenfor Den Røde Gård. Et par år før (1957) havde Bohr udgivet en samling artikler/foredrag under titlen "Atomfysik og menneskelig erkendelse". Jeg havde købt den (Pris: 9,50 kr.) og læst (i) den. Den kom i flere oplag og blev bredt diskuteret i intellektuelle kredse, også af folk, der ikke havde det fjerneste kendskab til fysik. Jeg var meget

imponeret af Bohr som humanist. Ideen om Bohr til slåbroktaften blev til min store undren modtaget med dyb skepsis. De ikke-naturvidenskabelige regensianere mente, han var irrelevant, og det bedste, fysikerne kunne sige, var, at vi måtte få en mikrofon, fordi han mumlede. Min konklusion var, at regensianerne, især humanisterne, havde et mere begrænset åndeligt vingefang, end jeg havde tiltroet dem. Et meget kortvarigt "møde" med Bohr, fik jeg imidlertid, nemlig ved festforestillingen i Det Kgl. Teater efter universitetets årsfest. Professorer og honoratiore var dengang i kjole og hvidt, med ordener og det hele, studenterne, herunder jeg, i det pæneste mørke, vi havde. Anette i en flot, nedringet kjole, der vakte nogen opmærksomhed. I pausen stod Niels Bohr lige foran Fru Heibergs statue i foyeren. Der var en del masen og skubben, når folk gik forbi. Da vi passerede, blev Anette nærmest kastet ind i armene på Bohr. Jeg mente at se, at den store mand havde blik for større orbitaler end de elektroniske.

Jeg har siden tænkt, om nogle af regensianerne ubevidst var forud for deres tid, når de ikke ville have en berømt professor som gæst. Studenteroprøret kom inden for det næste årti. "Ned med professorvældet". Min generation (årgang 1935), især blandt medicinerne, drømte ellers ikke om oprør. Det skyldtes også, at flere af vore professorer var helte fra modstandskampen. Mogens Fog (neurologi) og Erik Husfeldt (kirurgi) var medlemmer af Frihedsrådet. Jørn Hess-Thaysen (intern medicin) kom i Dachau. Var De Hvide Busser kommet et par uger senere, var han ikke kommet hjem. Min første videnskabelige vejleder Niels A. Thorn (fysiologi) blev også taget af tyskerne, men nåede kun til Frøslev. Vi, der legede frihedskæmpere i sommeren 1945, ville aldrig stjæle sherryen fra Rektor Fogs kontor.

Hvorfor havde jeg så travlt i efterårssemesteret 1959? Jeg var holdrepræsentant, og professorerne forventede, at denne kom hyppigt til forelæsninger og klinikker. Tag bare min LØRdag (sic). Den gengives her for at anskueliggøre datidens medicinerliv. Den startede kl. 8-10 med to klinikker på Gentofte Amtssygehus. Derefter til Røntgen på Finsen-instituttet på Strandboulevarden. Kl. 11-12 "Hud og Hor" på Riget. Så reservelæge-klinik på Dr. Louises Børnehospital, og til sidst, kl. 13-14, Patologisk Anatomi på det gamle Anatomisk Institut på Nørre Allé. I alt over 20 km cykeltur. Ved hjemkomsten til Regensen mødte jeg i porten de jurister og teologer, etc., der lige var stået op. Jeg afslog høfligt at komme med til fodbold mod Studentergården. De kunne ikke forstå, at jeg var så doven.

I min korte klokkertid indtraf en hændelse, der belyser endnu et aspekt af datidens Regensliv og studenternes forhold. Den drejer sig om provsten, teologen Søren Holm. Fagligt er Søren Holm kendt som en habil Luther-forsker, men som Regensprovst var han næppe helt ideel. Han havde et iltet temperament og var ikke vellidt af alle. Begge udsagn bekræftes af denne historie.

Min klokkerperiode var kun nogle få uger gammel, da jeg en søndag cykler til Bellevue for at bade. Jeg kommer om eftermiddagen hjem til Regensen og holder portdøren for Søren Holm og hans kone, Ellen. I gården har der været gilde, og talrige særdeles opløftede regensianere farer omkring. De har barrikaderet døren til 5te gang med stole og borde, således at Søren og viv ikke kan komme ind.

Jeg tilbød straks provst og provstinde at vente på mit værelse, indtil jeg fik de tåbelige unge mennesker til at fjerne barrikaden. Det afslog Søren Holm flere gange, og insisterede på at stå i gården og skælde ud, bl.a. på to særdeles berusede regensianere, der støttende sig til hinanden dansede rundt om ham. Det lykkedes at fjerne forhindringerne, så provstefamilien kunne komme ind.

Kort tid efter fik foreningsformændene og jeg befaling om at give møde (altså uden taleret) for stipendieudvalget, hvis formand var min fysiologiprofessor, Einar Lundsgaard. Selvsagt til skideballe. Et medlem var den kendte kulturpersonlighed, Hal Koch. Det slog mig, at det var en

underlig måde at se ham på. Jeg var godt sur på Søren Holm. Siden fik jeg et mere positivt indtryk. I sommeren 1960 fik jeg gennem den internationale medicinerorganisation, IMCC, mulighed for et studieophold i Amerika. Jeg havde hospitalstjeneste på flere Ivy League universiteter bl.a. selveste Harvard, på Massachusetts General Hospital. Det krævede tilladelse at være væk fra Regensen så længe, men Søren Holm sagde pænt ja. Siden mødte jeg ham og hans kone på en restaurant i Cambridge (England), hvor jeg havde et kort studieophold sommeren 1963. Vi havde en hyggelig samtale og skiltes i bedste forståelse.

Kort før jeg kom på Regensen afløstes en mangeårig viceprovst, teologen Thune Jacobsen af en stillfærdig medarbejder i handelsministeriet, H. C. Krag-Hansen, der også var teolog. Krag-Hansen inviterede ofte til middag, og underholdt om løst og fast. Han havde ikke store tanker om den tidligere handelsminister (1947-50), Jens Otto Krag, selvom han havde været Regensianer (i Tilia). Krag-Hansen betegnede kort og godt Krag som "en horebuk, der løb efter ethvert skørt i ministeriet".

Et vigtigt led i det blomstrende foreningsliv var theatenerne som nævnt i starten. Ud over vigtige begivenheder drøftede vi selvfølgelig piger. Vi måtte ikke have damer på værelset. Det tolkede vi derhen, at de ikke måtte gå mellem kl. 01 og 06, hvor porten var låst. Forbudet mod overnattende gæster blev først ophævet i 1963, hvor nattevagten blev nedlagt. I HOF havde vi

På billedet, der er taget i efteråret 1959, ses fra venstre : Pensioneret overlæge Poul Gundtoft, kand. 1900, pensioneret kontorchef, cand. jur. Poul-Erik Grøn, kand. 1902, professor emeritus, dr. Med. Erik Skadhauge, kand. 1901 (og denne artikels forfatter), professor, overlæge, dr. Med. Heine Hoi Hansen, kand. 1903, kommunallæge Hans Iver Enemark, kand. 1902.

John Idorn, radioens kyndige sportskommentator, og en ildsjæl i Regensianersamfundet. Idorn var altid god for en interessant historie. En aften kom han grinende ind og fortalte, at han havde fået tilbudt "et stående ræs" i en port i Helgolandsgade, med gummi, for kun 15 kr. Det var en klog forholdsregel. En tilsvarende aktivitet udløste, som det huskes, en graviditet i TV-serien "Matador". Vi tog ikke særlig notits af Idorns oplevelse, indtil et meget stilfærdigt medlem, en jurist, der gik med livrem og seler, diskret spurgte (men vi andre hørte det): "Var det Helgolandsgade, du sagde"? Vi lo så længe, at en indflytter måtte sendes ned efter ol.

Vi gik ikke af vejen for practical jokes, når en foreningsfælle var på frierfodder. En mediciner havde vikariat på et jysk hospital, hvor han havde fundet en pige. Han var så uklog at meddele, at hun kom med til Regensen. Desværre var deres tog forsinket, så hun måtte lodeses ind gennem et indflyttert vindue i Krystalgade. Hun var derfor meget stram i betrækket, da de nåede op på hans lokum. Det var på etagen under admiralitetet. Man kunne se ind ad vinduerne, hvis man stod på salen. Han lukkede skyndsomt skodderne, måske netop for, at ingen skulle kunne se ind. Hans venlige foreningsfæller havde nemlig udsmykket værelset med guirlander af oppustede kondomer. Skoddernes indersider var forsynet med de frækkeste billeder af nøgne damer, som kunne købes for pornoens frigivelse. Han sov på sofaen, hun i sengen. Han talte ikke til os i 14 dage.

Den næste joke gik ud over min ringhed.

Der var bal kort efter, jeg var væltet som klokke. Anette havde fået en lille Fiat 500 af min kommende svigerfar. Den stod parkeret i St. Kannikestræde lige ved porten. Lidt ud på aftenen opdager vi, at den er pist væk, men samtidig ser vi et skilt på HOF's opslagstavle i porten: "Ubi Fiat? Coelestem adspicit lucem". Selv om medicinerne kun lærer mådelig latin, gættede jeg sammenhængen: Lystige regensianere havde båret den hen til universitetet. Dér så Anette, at den var slæbt helt op på trappen til hovedindgangen. Men hvem hjælper ikke en smuk, ung dame i nød? Behjertede tililende bar den ned igen, så hun kunne køre tilbage til Regensen. Synderne har aldrig givet sig til kende, men flere har adspurgte senere i livet sagt, at de var kede af, at de ikke havde fundet på lignende drengestreger.

En tilsvarende billflytning skal angiveligt have fundet sted, medens jeg endnu boede på Gården. Iflg. Politiken d. 17/6 1961 havde nogle "beboere" studeret islandske sagaer og "sunget nogle kæmpeviser". Det inspirerede dem til at løfte Provstens bil, efter Jørgen Mogensens tegning en folkevognsbille, og stille den på tværs i porten, hvor den "lige akkurat kunne være". Hvis historien er sand, undrer det mig, at jeg intet har hørt om den. Årsagen kunne være, at den afsluttende eksamensperiode for de kommende læger, som jeg just var færdig med, var usædvanlig hård. Vi havde tre skriftlige og 10 mundtlige prøver i alle de kliniske fag fordelt over 2 måneder. Da vi midt i juni var igennem, var vi så udmattede, at vi intet sansede. En enkelt drink eller to slog os ud. En ellers koldsindig holdkammerat prøvede efter en fest at flytte Rundetårn; men da tårnet afviste tilnærmelsen, pådrog han sig flere sår på hænderne.

Vi gjorde dengang, som i dag, meget ud af foreningssangene, så vi havde ammunition til sjoflinger af de andre foreninger. Vi gjorde også vort bedste for at imponere vore damer med taler. De skulle forføres åndeligt og i hvert fald fysisk. Alt, hvad der smagte af Regenshistorie gik rent ind. Her er et uddrag af min tale ved et HOF-taffel i oktober 1959. Jeg genbrugte den skamløst ved HOF's 50-årsfest i februar 1987. Her havde jeg æren af at have Provstinde Vreni Grane til bords.

"Mine damer, regensianere, skide indflyttere!

Lad os ved denne festlige begivenhed - bænket om bordets og vinens glæder, og omgivet af beundrende kvinders milde latter - mindes den mand, der gør dette muligt, nemlig Kong Frederik

d. II – den frodige renæssanceskikkelse, der i 1569 indstiftede kommunitetet. Han skænkede os 153 gårde, og tiende af 92 kirker. Selv viste han et så smukt eksempel for studenterne, at man ved hans død udtalte, at havde han ikke drukket sig ihjel, havde han nok levet længere.

Hans son, Chr. IV, var i princippet en noget anden type. Se bare den tekst, han lod sætte over vort kollegium ved opførelsen i 1623:

"Til den Gud, som almægtigt styrer himmel og jord, helligede Chr. IV dette fromhedens kollegium på det, at den sande tro kunne udbredes heldigere og frodigere over Nordens riger".

Ja, var Regensen opført i dag, burde der vel rettelig stå: Wein, Weib und Gesang.

Til Regensen hører en Provst. Det har givet problemer, endog slagsmål. I 1632 klagede Provst Johannes Bondæus over en student, "at han for nogen stund siden havde yppet parlament med ham, og nu nyligen igen revet ham i håret og kradset ham i ansigtet". Vor nuværende Provst var for nylig udsat for et forsøg på at indebrænde ham. Berusede alumner havde lagt bål tilrette foran 5te gang. Men anslaget blev forpurret af en modig klokke, hvis navn min beskedenhed forbyder mig at nævne.

Regensianere! Nye og strålende tider oprandt her på Regensen, da begavede mænd stiftede foreningen HOF. Leve disse mænd, leve foreningen HOF!

Regensen og HOF - disse to hæderkronede begreber vil for altid indgå blandt vore kærester minder. Billedet af Regensen vil stå tegnet på vore nethinder, og vi vil hænge det op på væggen - hvad skrev ikke Reinhardt i 1862:

"Sålangt vor konges septer rækker, vil man finde dette billede hænge på den fordums regensianers væg: Det beskinnes af Islands matte som af Vestindiens glødende sol, det har sin plads over statsmandens skrivebord i hovedstaden, som i den fattige landsbypræsts studerekammer på Jylland hede eller Bornholms klippekyst".

Venner, lad os rejse os, tomme vore glas og udbringe et nifoldigt leve for HOF og Regensen!"

Alt har en ende, selv Regenslivet. Min Regensplads udlob, da jeg blev kandidat sommeren 1961. Jeg rejste nogle måneder rundt i Europa. Jeg havde et kort studieophold ved Hôpital St.-Louis i Paris, hvor der var en afdeling for tropemedicin. Interessen herfor havde jeg haft, siden jeg i 1959 var medstifter af "FN-gruppen ved Københavns højere læreanstalter". I 1961 var jeg generalsekretær for et kursus for læger og medicinere i "Sundhedsproblemer i Udlandene". Jeg flirtede med en karriere i WHO. Imidlertid dalede lysten, da jeg blev konfronteret med alle de væmmelige parasitter. Jeg vågnede om natten og troede, de kravlede ind og ud af kroppen. Men HOF var på banen. En HOF-iaest, Halfdan Mahler, blev generaldirektør for WHO. Under opholdet i Paris fandt jeg i en bogkasse ved Seinen en bog om general Georges Boulanger, der havde været æresmedlem i PIP. Jeg købte den til mine PIP-venner, men glemte at aflevere den. Det skete først, da jeg efter min pensionering ryddede mit kontor i 2002 og sendte den til foreningen.

D. 1ste oktober 1961 tiltrådte jeg som turnuskandidat på Riget til den fyrstelige gage af 2002 kr. per måned. Lige ned i foret. Det var for kildeskatten, der blev indført i 1970. Skatten for et kalenderår blev først betalt fra 2' halvdel af det næste år. En nybakt akademiker betalte derfor først "rigtig" skat godt 1 år efter eksamen. Og jeg boede stadig på Regensen, altså gratis. Det hed at leve som vildsvin, når man flyttede fra det ene tomme værelse til det andet. Og der var adskillige. Dengang som nu byggede man om. Jeg endte på indflytterlokummet 9x5. Jeg flyttede først ud januar 1962, natten før håndværkerne kom. Jeg blev nærmest båret ud af Anette med halsbetændelse og høj feber. Vi blev gift i Maj samme år.

Det var med vemod, jeg forlod Regensen. Vi medicinere havde haft vikariater på hospitalerne. Vi kendte godt forskellen mellem det frie studenterliv og den ansvarsfulde tilværelse som udøvere af en profession, hvor arbejdet drejer sig om liv og død. Især det sidste studieår nød vi hver dag. Fremtiden ventede med spændende udfordringer, men også pligter. Medens vi kunne det, elskede vi Regenslivet med fester, taler og sange. Vores slagsang "Regensen er havet" blev altid sunget til start. Den, der stod vore hjerter nærmest, var nok den romantiske "Du æventyrgård i det gamle kvarter". Og romantikken lever fortsat. I den nyeste udgave af Regensens Viser (Nr. 9 fra 2002) er denne sang forfremmet til den allerførste. Vi brugte 5te udgave fra 1950, og heri findes "Du æventyrgård" først på side 17.

Den Røde Gård lever videre med nye generationer af Regensianere, men vi "afdøde" er dybt taknemmelige for det privilegium, det har været i herlige ungdomsår at kunne bo og leve på Collegium Domus Regiae.

Post scriptum

HOF-klokkeren og (HOF-marskallen) Anders Rasmussen og HOF-arkivaren Ole Østergaard takkes for invitationen til at holde after-dinner-speech ved indflyttermiddagen i februar 2004. Denne tekst er baseret på manuskriptet hertil.

Danmark er et lille land. Flere af de historiske oplysninger er hentet i C.E.F. Reinhardt's bog fra 1862: "Kommunitetet og Regentsen". I efteråret 2006 bevilligede jeg mig selv som julegave at lade mit eksemplar indbinde. Bogbindermesteren viste sig at være Reinhardt's tipoldesøn (Peter R.).

Koncert

Koncert i store sal. Selv om alt var bedre i gamle dage, så ligner denne situation noget i retning af det, vi er nostalgiske over

Regenssangen

Mel. Stars and stripes for ever

Verdens mest berømte sang på
Regensen er "Regensen er havet for os".
Men ingen (udover sangens forfatter
Søren Hoff) kender andet end
omkvædet.

Nu kan Regensjanersamfundets
Medlemsblad imidlertid afsløre
indholdet af det samlede kvad.
Tak til Søren Hoff, som har skrevet
den fremragende sang, som han måske
kan lokkes til at synge igen til
generalforsamlingen i november
2007?

Gården har gilde, den skal vise sin potens !

I nat skal vi drikke og synge og spille
og råbe og larme i gård og gange.
Ingen på gården skal sove i nat,
Regensen holder fest.
Højt skal vi hæve vor rungende røst
med larmende sange,
vær ikke bange,
rammer du galt på det høje C
Errare humanum est !

Når klokken slår 12 på regensens ur
Og natten er dyb og stor og stille,
da skal vi synge i mol og dur
og vande os selv med sprit.
Højt skal vi hæve vort skinnende glas
og synge og spille,
livsglædens kilde,
finder vi dybt på glassets bund.
Quod felix faustumque sit !

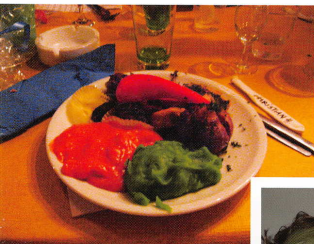
Ja da løses alle tunger,
hver en tanke spiller frit,
blander vås og vrøvl med viddets gyldne gnister.
Vi skal råbe så det runger
leve dat og leve dit.
Drive spot med hver en skrantende filister.

Når de stærke storme stiger
på det store ocean
må man rebe sine sejl fra for til agter,
men i soldets vilde storme,
i dets brusende orkan
kan vi boltre os i pagt med høje magter !

Regensen er havet for os,
vi er skibe, der vugger på dets bølger.
Kast kun fortøjningen los,
Vi vil byde alle storme trods.
Vort hav er et frit ocean,
vi kan styre og sejle som vi lyster,
men gennem den vilde orkan
vi holder skuden fri af kedsomhedens kyster !

Indflytterfest

Indflytterfesten havde temaet Pjækkeland/Slaraffenland, hvor folk var klædt ud primært efter Pinocchio-filmen.

*Der er dømt ren Smiley
fra Fodevarestyrelsen!*

*Troels Roland var ganske
overbevisende i rollen som
Jesper Fårekylning.*

Man må have, at det er et kostume.

Og kulorte lamper....

Regensianersamfundet

Regensianersamfundet er en forening af tidligere regensianere, såkaldt døde regensianere. Man skal melde sig ind i foreningen for at blive medlem. De tre første år efter man er flyttet fra Regensen er man dog gratis medlem. Eneste forudsætning for dette tilbud er, at man sender sin nye adresse til samfundets formand, Camilla Sløk.

Mange spændende aktiviteter!

Som medlem af regensianersamfundet bliver man grundigt forkælet: Der er et spændende blad (du sidder med det i hånden). Man bliver inviteret med til den årlige generalforsamling med tilhørende fest på Regensen. Og her får man endnu et blad (produceret af de nulevende regensianere) og en håndfuld udsøgte numre fra Regensrevyen.

Endelig er der den årlige sommerudflugt, som hvert år bibringer regensianersamfundets medlemmer store oplevelser.

Prisen er ikke værd at tale om, 150 kr. om året

FORMAND OG WEBMASTER:
Camilla Sløk • camsloek@yahoo.dk

Mette Korsholm: mettekor@tiscali.dk

KASSERER:
Niels Willumsen • nwillumsen@aki.ku.dk

Karsten Bø Knudsen
Hans Steenberg
Poul Petersen

REDAKTØR:
Thomas Rørsig • roersig@privat.dk

Send en e-mail til Camilla Sløk på camsloek@yahoo.dk, hvis du endnu ikke er medlem!